

Sygn. akt III CSK 104/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku B.P.
przy uczestnictwie R.K., H.W., W.K., N.K. i A. A.
o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w W.
w sprawie sygn. akt I Ns (...),
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika R.K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedstawiony wywód na uzasadnienie zagadnienia, czy dopuszczalne jest przyjęcie, że brak wpisu w protokole rozprawy o działaniu przedstawiciela ustawowego w imieniu małoletniej osoby może i powinien być traktowany jako wynik błędnego zapisu treści protokołu rozprawy, skoro z tej treści wynika, że przedstawiciel ustawowy występował i podejmował działania w imieniu małoletniego, nie uzasadnia istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie z tej przyczyny, że jego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji. W sprawie o stwierdzenie nabycia spadku I Ns (...) przedstawicielka ustawowa małoletniej brała udział jako spadkobierca, natomiast małoletnia została zakwalifikowana jako zapisobiorca i nie należała do kręgu spadkobierców, a więc z braku interesu prawnego w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c., nie była uczestnikiem tego postępowania.

Brak również podstaw do przyjęcia, że jest oczywiście uzasadniona skarga kasacyjna uczestnika postępowania oparta na twierdzeniu o pokrzywdzeniu wnioskodawczyni (gravamen) zaskarżonym postanowieniem wskutek przyjęcia, że jest spadkobierczynią a nie zapisobiorcą. Pojęcie gravamen ma znaczenie jedynie dla dopuszczalności wniesienia środka zaskarżenia, natomiast nie ma zastosowania do prawomocnych kończących postanowień wydanych w postępowaniu nieprocesowym, które z mocy przepisu ustawy mogą być

z urzędu lub na wniosek strony zmienione albo uchylone w razie spełnienia przesłanek w tym przepisie określonych przez sąd, który je wydał. Zmiana lub uchylenie postanowienia nie jest bowiem wynikiem kontroli poprzednio przeprowadzonego postępowania ale stwierdzenia istnienia okoliczności uzasadniających takie rozstrzygnięcie, które może być dla wnioskodawcy korzystne lub niekorzystne.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj